

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

AF FORTUNAN

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

— Rotvälskare! — började banditen — jag har alltid varit er huld och trogen; hvarför ären ni icke på samma sätt mot mig? — Hvarför tålen ni bland eder förrädare, hvilka på Sankt-Hermans-messan hade öfverenskommit om, att sälja mig åt civildomaren?

— Hvilka äro de?... Hvem har förrådt dig?... Död åt förrädarne! — röt nu hela svärmen.

— Laurent, Sidensvansen och Jean Mélan-colique — ropade kaptenen till de trenne dödsbleka spionerna — bekänner ni er skyldiga till förräderi? — Ni tigen, derföre att ni icke sen någon räddning. Ni skolen åtminstone icke dö för, än ni inför alla dessa edra bröder bekant, huru ni ämnade förråda mig.

Nu började han ett speciellt förhör med hvar och en af de trenne arma syndarne, hvarur det faktum hufvudsakligen erhöles, att alla tre på en och samma timma och stund hade sett kapten La Chenaye på skilda ställen, samt lofvat utlemna honom åt polisen.

Ett sorl af förvåning och fruktan for genom hela svärmen af spetsbofvar och gatstrykare, hvaribland flera påstodo sig kunna bekräfta, hvad de andra hade sagt, emedan de också vid samma tid, sett kaptenen på flera olika platser.

— Ni hören således — fortfor La Chenaye, — att jag på en och samma timma och stund

fanns på trenne olika ställen af messfältet. Ni insen derföre också, kära rotvälskare, att förräderiet ingenting förmår emot mig! — Ve dem, som spinna något ondt emot mig! — Bort med dessa tre! I galgen med dem och det genast!

Ett gräsligt tjut af raseri följde på den ögonblickliga bestörtning, som beviset på den fruktade banditchefens allestädesnärvaro hade framkallat. Man kastade sig öfver de olycklige spionerna, hvilkas svaga bönfällan om nåd hundradefallt öfverröstades af sorlet, och inom några få minuter hängde tre rysligt vanställda gestalter på tre af de vid torgets fyra hörn placerade lyktpälarne.

Åter höjde La Chenaye sin dundrande stämma och uppmanade rotvälskarne att under den nästföljande natten bistå honom vid ett företag, som lofvade dem ett rikt byte, samt i framtiden vällefnad vid bord, öfverflödande af läckerheter.

Ett enthusiastiskt bifallsrop blef svaret på hans framställda förslag.

— Hvarthän vill du föra oss? — frågade coösrän.

— I den spanska ambassadörens hotell — svarade La Chenaye. — Der är i natt en lysande maskeradbal.

— Ja, men... — anmärkte tankfull skålmarnes konung — det myckna tjenstefolket... gensdarmerna... soldaterna!

— Ni ären sex hundra beslutsamma karlar — afbröt honom röfvarkaptenen — och två hundra man af mitt folk afbida blott signalen till att bistå er. Äfven han ni ju hemliga vänner bland tjenstepersonalen, och bland gensdarmerna han ni ju många redliga kamrater och gynnare. Tron mig, rotvälskare, ett sådant skönt tillfälle till förtjenst återkommer icke så snart. Vetén, att Don Pedro i sina skrin förvarar fyra tusen dubbla guldpiستولer.

Allt eldigare blef hans tal, allt mera förförisk skildringen af de rikedomar, som väntade dem i Don Pedros gemak och i de derstädes församlade

balgästernas rika dragter. Sinnena lifvades vid den lockande förespegligen af så rika byten.

Renaud — ty det var han — hade nått sitt mål; planen, som han i ambassadhotellets blå rum helt sakta meddelat sina bröder, hade nu lyckats. Under tumultet af det med rotvälskarne aftalade inbrottet, måste det ju bli ganska lätt att döda egyptiern, som fält de hotande orden, så väl som Giraud, samt att bortröfva Diana.

I det der huset, som vi känna alltifrån La Chenayes första förvandling till grefve de Bernac, väntade mästern Eudes med den fångna Alda på företagets lyckliga utförande. Större delen af bandet var redan på väg till Normandie och Humbert måste stanna kvar på balen, för att ställa grefve de Bernacs person i säkerhet mot all misstänka för delaktighet i brottet.

Ät hvar och en var en roll utdelad i den slugt och djerft anlagda planen. Chamäleon skulle, under blodbadet och plundringen, bemäktiga sig prefektens dotter och Mercurius anamma ambassadörens kassa. Renaud och Humbert hade åtagit sig undanrödjandet af egyptiern och Giraud, hvar efter en hvar med sin andel af bytet skulle fly sin väg genom hotellets och trädgårdens hemliga portar och gångar, och sedan öfverlemnade fältet åt rotvälskarne.

La Chenaye hade bestigit sin hvita häst och på hans vink ordnade coësrans sin rotvälskeskara till afmarsch.

— Men — sade Peter Dråpslagaren, hvars rus och domning nu alldeles försvunnit vid utsigten till en lysande plundring — men hvar är då den satan, som jag skall kringklappa?

— Den nya kamraten? — frågade en.

— Ja — tillade Mathieu.

— Jag ser honom icke heller — inföll en annan, och höjde sig för utsigtens skull upp på tåspetsarne.

— Och Hektor?

— Ej honom heller.

— De voro här nyss.

— Tror du, att det var Belzebub? — frågade långa Jacqueline.

— Han såg sådan ut — svarade Mathieu.

— Och var lika stark. Hvad han gaf Dråpslagaren på pelsen.

— Du såg väl tretiosex hela vaxljus för korppluggarne, Peter?

— Han! — inföll Peter. — Han trollade beständt; han rörde mig icke.

— På edra platser! — röt coësrans.

Och hopen stod snart färdig att begifva sig i väg.

Nu först saknades Hektor och botgöraren, hvilka dock ej voro långt borta, utan i skuggan af husraden obemärkt följde tåget, som redan började ordna sig. De hade båda under rysning varit vittne till det förfärliga drama, som nyss spelats inför deras ögon och, fastän de tre aflifvade tjuvarne varit grofva brottslingar, hade likväl detta råa och sjelftagna skipande af rätt-

visa utöfvat ett djupt intryck på de båda åskådarne.

När sedan La Chenaye ingaf sina åhörare det svindlande hoppet om plundring, hade Hektor och den okände liksom genom en tyst öfverenskommelse tryckt hvarandras händer.

Slutligen mumlade den gamle sergeanten vid det döfvande oväsendet från tjuvarne:

— För tusan vi ha kommit för sent! Hade vi endast kommit två minuter förr, så skulle ni nu beherrska dem, herre, de skulle ha lydt er och La Chenaye skulle ha funnit platsen tom. Detta är att spela med otur. Nu skall ingenting förmå hejda dem. Jag känner dem. Man skulle snarare kunna rycka ett ben från en flock uthungrade hundar; allt är förloradt!

— Kanhända! . . . — hviskade den okände, men så sakta, att Hektor icke hörde honom.

La Chenaye hade derpå fortsatt sitt tal.

— Det är Renaud! — sade den gamle sergeantens kamrat inom sig. — Det är han! det är just han! jag känner igen honom och nu har jag visshet. Att vilja plundra ambassadörens hotell! Jag anar hans planer! Renaud och hans far döda Marcus, och de hoppas på detta sätt blifva herrar öfver sin helvetiska hemlighet. . . Fördömdt! . . . att hafva en af sina fiender midt för ansigtet på sig och likväl icke förmå göra något! . . . Ett ord, ett tecken och man skall mörda mig här, liksom man ville göra derborta. Men Aldah! Aldah! hvar är hon? hvart ha de fört henne? . . . Jag skall veta det. . . jag måste ha reda derpå!

Botgöraren fäste efter denna tysta tirad åter sin uppmärksamhet på talaren och hans auditorium.

När La Chenaye slutat sitt tal och tjuvarne med hänförelse ingått på hans förslag, mumlade den gamle sergeanten:

— Allt är oåterkalleligen förloradt!

— Det tror jag icke — svarade hans kamrat och tillade, gripande Hektor i armen: — kom!

Båda skyndade bort och stodo snart framom den af tjuvarne bildade kolonnen.

Den okände hade kastat tillbaka sin kapuchong, som hade dolt D'Helmonts uttrycksfulla och energiska ansigte.

D'Helmont hviskade till Hektor några ord.

— Jag förstår! — mumlade sergeanten.

— Skynda! — sade den lärde; — och var inom en timme på bryggan Saint-Michel, under sista hvalfbågen.

— Jag skall vara der!

— Gå!

Hektor försvann i mörkret.

D'Helmont vände tillbaka.

Alla tiggarne voro i ordning.

La Chenaye, som ännu stod kvar på sin tunna, kastade en triumferande och forskande blick omkring sig, och inspekterade sålunda sin lilla armé, lik en general, som bereder sig på att leverera en batalj.

En af tjuvarne höll bredvid tunnan röfvar-kaptensens häst, som stampade i marken af otå-

lighet och kastade riktiga bollar af skum omkring sig.

— Aren I färdiga? — frågade Renaud, vänd till hopen.

— Ja! — ljöd det vildt skallande svaret.

Följen då mig på afstånd, ty jag måste vara före er i hotellet. Er ankomst skall blifva signalen: rusen på betjenterna och framåt utan fruktan! Vägen skall vara banad för er och utvägar till räddning beredda, för den händelse att fara skulle hota. Edra rop besvaras af våra! Lyckan vare med oss!

— Ske så! — upprepades af tjufvarne under en frenetisk bifallsstorm.

La Chenaye hoppade i ett språng från tunnan upp på sin häst.

— Framåt! — kommanderade han. — Döden, plundren och stjälen.

— Bravo! — tjöt pöbeln.

Hästen satte af i galopp.

Kolomen bröt upp.

— Framåt! — skrek coësran, då han såg kaptenen redan befinna sig vid utgången till platsen.

— Framåt! — upprepade packet.

— Halt! — dundrade en stark stamma, under det en karl plötsligt hoppade upp på den ledigblifna tronen eller tunnan.

Det var d'Helmont. Tjufvarne i första ledet stannade och sträckte förvånade upp sina hufvuden vid denna kontraorder.

— För fan, Botgöraren! — skrek tiggarkonungen; — häng den skurken och marsch framåt!

— Halt, säger jag eder! — ropade d'Helmont åter, med en så befallande och hotande ton, att tjufvarne med tvekan betraktade hvarandra.

— Djefvulen! — munlade några röster.

— Åh, prat! — sade coësran; — om han är djefvulen, så må han dra åt helvetet och icke störa oss i våra förhafvanden.

— Djefvulen är jag icke — svarade d'Helmont — men min makt öfver er hafven i lärt känna och den första bland er, som lyfter ett finger mot mig, den faller genast liksom Peter Dräp-slagaren, men för att aldrig mera uppstå. Se så! . . . Hvem vågar brottas med mig?

Den starke obekantes djerfva tal, hans uttrycksfulla anletsdrag och imponerande hållning hade, äfven för detta samhällets afskum, någon-ting, som tilltvingade sig högaktning. Tåget stod liksom fasttrolladt, och La Chenaye, som, då han såg sig om, fick se tåget stanna, vände hastigt om sin häst, för att göra sig underrättad om orsaken till dröjsmålet.

Då träffade hans blick den hvita gestalten på tunnan, och en gräslig svordom bäfvade på hans läppar.

— D'Helmont! — ropade han dock i nästa ögonblick, med uttryck af den innerligaste triumf.

— Ha, dig lemnar satan sjelf i mina händer.

— Nej; Gud är det, som lemnar *dig i mina!* — svarade den lärde.

Och vänd till den vilda hopen fortfor han:

— Denne man bedrar er. Icke honom utan mig måste ni följa.

— Dig? — brummade hopen.

— Ja, mig! — upprepade d'Helmont med ett så majestätiskt uttryck, att de vildaste bland skaran knappast kunde värja sig från en inre rysning.

XXXV.

Den afgörande stunden.

Under det Renaud och d'Helmont hotade hvarandra, i närvaro af de obeslutsamma och förvånade tjufvarne och en häftig strid utan tvifvel stod nära att bryta ut mellan dessa båda dödliga fiender, härunder dansade man alltjemt i don Pedros hotell. Men äfven der förbereddes en scen, lika förfärlig, lika skakande som den, hvilken nyss tilldragit sig vid Underhofvet.

Läsaren torde påminna sig den situation, hvori vi lemnat hvaren af våra hjeltar eller hjeltinnor hos spanske ambassadören.

Diana hade, upprörd af de ord, som egyptiern tillhviskat henne om en öfverhängande fara, och darrande vid tanken på, hvad grefve de Bernac sagt henne dagen förut, med utsäglig ångest sett sin älskare närma sig.

Den yttre likheten mellan La Chenaye's trenne söner var så stor, så frapperande, att Diana aldrig märkt, det trenne olika personer begagnade sig af samma namn och rang, och att det var ömsom Renaud, ömsom Humbert och ömsom Mercurius, som visade sig offentligen hos konungen, i den förnäma världen och i ståthållarens af Paris salonger. Detta utgjorde och hela hemligheten af La Chenaye's makt, en hemlighet, hvilken ingen människa i hela världen, ej ens d'Helmont hade anat.

Det var denna hemlighet, som utgjorde de trenne brödernas styrka, som gaf dem förmåga att kunna gäcka alla förföljelser och ostraffadt begå alla brott.

Det var Renaud och Humbert, som oftast tillvällade sig Bernac'ska namnet, hvilket deras far så djerft och skickligt stulit åt dem.

Men de voro, dessa tre, dock till sitt inre mycket olika, om än den uppfostran i brottet, som de alla erhållit, sökt göra deras hjertan, deras moraliska krafter lika smutsiga.

Mercurius, den skicklige och lärde kemisten, den kunnige läkaren, egde den stoiske filosofens grofva lynne. Han hyste det djupaste förakt för alla varelser, och fästade icke någon uppmärksamhet vid annat än de vegetabilier och mineraler, hvars materiela egenskaper han kunde analysera.

Hans moraliska depravation var säkerligen mindre den gamle La Chenaye's verk än naturens.

Medlidandet, ångren, ädelmodet voro lika många för hans hjerta okända dygder.

En människas lif var för honom ingenting, och uppstälde det på något sätt ett hinder mot hans äfven obetydligaste önskningsar, släckte han eller lät släcka det, utan att bekymra sig derom det ringaste.

Lydande driften af sina passioner med vild-djurets raseri och vildens ohämbara eld, försvann, när dessa talade, den lärde alldeles och endast banditen stod kvar.

Mercurius hade till ursinne älskat Jeanne, trädgårdsmästarens nära Rouen bror-dotter, polis-soldaten Girauds trolofvade, och han hade gjort henne till baronessa.

Kärleken till denna qvinna, passionen för vetenskapen och begäret efter andras egendom, se der de trenne mäktiga instinkter, som beherrskade Mercurius.

Han fann ej särdeles nöje uti att iklåda sig rika dräkter, ståtliga titlar eller att tillbringa sitt lif i salongerna, värdshusen och på gatorna i sällskap med några förnäma och utsväfvande unga män. Han älskade mera den äfventyrliga expeditionen med sin upphettande oro och sin feberaktiga häftighet; eller den outtröttliga striden mellan människan och naturen, der den förra beröfvar den senare hennes hemligheter och gör sig till herre öfver de hemlighetsfulla ändamålen med hennes alster; eller kärleksjollret med denna Catharina, en lika djupt materialistisk själ — och hjertlös varelse.

Mercurius öfverlemnade ock oftast åt sina bröder de privilegier, som grefve de Bernac's namn medförde.

Humbert återigen förenade med föreskrifterna i Antistenes' filosofi den epikureiska filosofiens lösare grundsatser.

Han egde alla de laster, som utmärkte det tidchvarf, hvori han lefde.

Han betraktade vetenskapen endast såsom ett medel för sina passioner och egnade åt studierna endast så mycken tid, som ovilkorligen behöfdes, för att han skulle kunna uppnå sitt mål.

När han med sin passion för spelet, bordet, utsväfningarne och orgier af alla slag, en egoist i ordets egentliga bemärkelse, tog på sig ädlingens rika drägt och prydde sig med namnet Bernac, var det för att smutsa sina spetsar på de af utsväfvande unga ädlingar besökta krogarne, för att slåpa sitt stulna namn med till de mest vanryktade hus, tillhållen för det uslaste afskum.

Han hade fått se Diana d'Aumont, en dag då han icke var rusig, gå ut från en kyrka, på samma gång han gick in på en krog. Hans anfrätta och förtorkade hjerta hade icke klappat häftigare inom hans bröst, men hans djupt sjunkna själ hade genast tänkt, att det kyska och rena barnet skulle bli ett rof, värdt att fångas af en så blaserad jägare som han.

Han svor, att den unga flickan skulle bli hans offer.

Renaud deremot hade en helt annan karak-

ter. List, djerfhet, kall och ihärdig ärelystnad, grymhet utgjorde grunddragen i hans karakter.

Helt och hållet skeptiker, förenade han med en uttorkad själ och lågande passioner stort snille, outtömlig uppfinningsförmåga, djupa kunskaper, liflig hog för prakt och lyx, begär efter världens nöjen och gränslös ärelystnad.

Vida öfverlägsen sina båda bröder, var han en gånstling hos den gamle La Chenaye, som till honom hyste det största förtroende.

Mercurius och Humbert erkände äfven denna Renauds öfverlägsenhet.

Mercurius hade förtrott honom sin passion för Jeanne och funnit sig väl deraf, ty det var Renaud, som röfvat bort den unga flickan.

Humbert hade, när han blef förälskad i Diana, likaledes bedt sin bror om hjälp och råd, och Renaud hade, såsom vi veta, skickligt förberedt den stackars flickans undergång.

Men Renaud hade i dessa båda fall icke allenast tjenat sina båda bröder, utan äfven sin egen och sin fars intressen.

Då han frånröfvade Giraud hans trolofvade, lydde han den känsla af hämd, polissoldaten från Rouen ingifvit honom, då La Chenaye's son infann sig inför parlamentet med påstående, att han var den siste och ende arftagaren af Bernac'ska namnet, ett påstående, som Giraud med hela kraften af sin själ och sina minnen, fastän förgäfvades bekämpat.

Då han öfverlemnade Diana åt Humbert och inkastade smärtans brand i hr d'Aumonts hjerta tillfredsstälde han på samma gång sin fars hat till ståthållaren, ett hat, hvars orsak sönerna likväl icke kände.

Han hade dessutom beräknat, att då han arbetade för sina bröder, arbetade han äfven för sin egen framtid, och att han, då rätta ögonblicket kom, skulle ha rättighet fordra af dem, det de i sin ordning arbetade för honom.

Ögonblicket var kommet och vi ha sett Renaud i Augustinerklostrets ruiner tvinga Humbert och Mercurius att erkänna hans supremati.

Trion bildade sålunda ett fullständigt helt. De utgjorde en enda knut, hopfogad af trenne elementer.

Renaud, Humbert och Mercurius, dessa trenne unga, starka män, och mästern Eudes, den åldrige lärde med den mäktiga uppfattningsgåfvan och omdömeskraften — dessa fyra bildade den förfärande koloss, som förhärjade Paris och provinserna, detta ofantliga vidunder med en Briareus' hundrade armar och hydrans oupphörligt på nytt tillväxande hufvuden, detta förbrännande gissel, som ingen egde styrka nog att befria sig ifrån och hvilket alla betecknade, i tron att det var en enda och samma person, med ett enda och samma namn: kapten La Chenaye.

Hvar och en upprepade de fantastiska berättelser, som voro gängse om denne La Chenaye, en det godas engel för somliga, det ondas för andra, och hvilken man slutligen begäfvat med en öfvermensklig natur. Sådana fabler uppfunnos

och kringspredos från krog till krog på det skickligaste sätt.

Förskräckelsen och tacksamheten uppreste omkring detta namn en ofta skyddande, ogenomtränglig mur.

Kortligen, La Chenaye var i sjelfva verket endast en och samma person, sammansatt af fyra olika delar, liksom kroppen är sammansatt af fyra olika delar: hufvudet, lemman, bålen och själen.

Renaud var hufvudet, hjernan.

Mercurius var lemman, armen som slog till, benen som rörde sig.

Humbert var bålen.

Mäster Eudes, den gamle La Chenaye, han var själen.

Ingen i hela världen, ej ens någon af bandet anade tillvaron af denna föfärliga kvartett. Man hade aldrig sett mer än ett ansigte.

När en utaf de tre bröderna visade sig utan mask, dolde de båda andra, hvarhelst de än befunno sig, till och med i sina laboratorier, sina anletsdrag bakom masken.

D'Helmont, som var alldeles okunnig om denna, för dessa La Chenaye så viktiga hemlighet, trodde liksom andra, att det blott fanns en enda person, Renaud, som var ömsom bandit och ömsom adelsman.

Genom denna förklaring, finner läsaren, huru Diana, då hon såg grefve de Bernac närma sig, trodde honom vara samma person, som hon talat vid aftonen förut och hvilken då för henne förklarade sin hotande och hemska belägenhet.

Hr d'Aumont befann sig icke hos sin dotter. Allt mera nedslagen och bekymrad, hade han närmat sig en grupp, som utgjordes af Bassompierre, Guise och flera andra förnämna herrar, i afsigt att räkna sina vänner, för att bjuda den stormspetsen, som mullrade i konungens närhet, färdig att bryta ut emot honom.

Han hade icke talat vid Giraud sedan dagen förut och hans maka hade verkligen så smänningom skingrat de misstankar, som uppreste sig inom honom mot grefve de Bernac.

Mme d'Aumont, som satt bredvid Diana, samtalade sakta och förtroligt med sin granne till höger, mme de Harlai de Sauci, gift med öfverintendenten öfver finanserna.

Diana var sålunda nästan alldeles ensam.

Humbert, eller rättare grefve de Bernac, eftersom han gick och gälde för denne, närmade sig först mme d'Aumont, vexlande med henne några vänskapliga ord, tog sedan, med den frihet, som det utspridda ryktet om en så nära förening mellan honom och ståthållarens gaf honom, en ledig stol samt satte sig till venster om den vackra Diana.

Knappt i stånd att hålla sig uppe kände den arma flickan glöd och kyla omvexla på sina kinder, medan Humbert, eller grefve de Bernac, såsom alla menniskor kallade honom, med sin mildaste röst hviskade till henne:

— Stunden nalkas, Diana, har du beslutat?

— Henri! — stammade den till själen markerade och fömåde icke framföra en enda stafvelse mera.

— Hvad har du beslutat?... Lif eller död för mig? — återtog den förmente grefven. — Säg!... Skall jag fly, eller skall jag qvarstanna

— Fly! — hviskade hon med qväfd röst.

— Ensam? frågade han.

Diana teg.

— Då stannar jag; du vet det.

— Henri! — hviskade den unga flickan med ett sådant uttryck af fasa, som om hon redan hade sett den förmente riksförrädarens hufvud på stupstocken.

— Då gå vi tillsammans, Diana.

Han fattade hennes hand och steg upp, liksom för att gå till dansen, emedan de första takterna till en ny pavan just då klingade från orkestern.

— Kom! — sade han sakta.

— Dansa!... Nu?... — stammade Diana. — O, det kan jag icke.

— Det måste dock ske — genmälde han, fasthållande den motsträfviga handen. — Jag vet intet annat medel att affägsna dig från din mors sida. — Ännu eger du rådruum att besluta — fortfor han, dragande den bäfvande bort med sig. — Fordrar du det, så för jag dig, efter slutet af denna dans, tillbaka till din plats och går sjelf att lemna mitt hufvud i din fars händer. Men vill du rädda mig och fly med mig, så lemna vi salen medan dansen fortvarar. Allt är i ordning. — Dock — ännu en gång: du har fullkomlig frihet att välja.

Diana sänkte sitt hufvud, qväfde sina snyftningar och lät sig ledas bort.

Grefven såg på sitt ur.

— Redan tu! — sade han till sig sjelf. — Ögonblicket är inne. Renaud måste snart gifva tecknet.

Han förde Diana, som ej mer hade något medvetande af, hvad hon gjorde, bort till de dansandes leder och stälde sig med henne midt emot den dörr, som ledde till det blå rummet.

Några få steg ifrån dem stod Mercurius med Catharina; bakom dessa hade Giraud smugit sig, i hamu och häl följd af Chamäleon.

Medan den fordna polissoldaten med sina blickar slukade den sköna baronessan och hvarken litade på sina egna ögon eller ville gifva gehör åt förnuftet, som kallade honom en däre, då han i den förnämna damen ville se sin bortröfvade Jeanne, böjde sig Mercurius till sin dams öra och hviskade:

— Klockan är tu. Håll dig beredd; — tecknet skall snart gifvas.

Humbert vände sig till hälften om till det såta paret och vexlade en blick af hemligt förstånd med Mercurius, som med sin dam stod nästan vid tröskeln till det blå rummet, hvarutur de få, som nyss befunnit sig der, hade blifvit lockade för att se på dansen.

Men i motsatta ändan af detta rum stodo,

inbegripna i ett förtroligt samtal, Marcus de Grandair, chevalier de la Guiche och markis d'Herbaut. Den unge baronen hade af sina nya vänner erhållit förnyade försäkringar om deras tillgifvenhet och svarat dem, att han kanske snart skulle få tillfälle att sätta dem på prof.

Då väckte ett tumult vid den midt emot belägna, till danssalen ledande dörren, de trenne ädlingarnas uppmärksamhet.

Dansen hade fortvarat en liten stund; men i stället att fullfölja den till slutet voro Catharina och Mercurius i begrepp att draga sig undan i det blå rummet, då en barsk stamma straxt bakom dem utropade namnet "Jeanné" och den unga damen, synbart förskräckt, ofrivilligt vände sig om.

— Det är således du! — ropade Giraud, gnisslande af raseri.

Han sträckte redan ut sin hand, för att rycka af henne masken, då en stark näfve grep honom i kragen och slungade honom emot väggen.

— Tillbaka, din bof! — skrek Mercurius, ruskande honom så häftigt, att den vida maske-radkostymen föll af.

— En gemen soldat! — fortfor Mercurius med föraktfulla åtbörder. — Huru länge har det varit bruket, att dylika persedlar tränga sig in i ett sällskap, sådant som detta?

— Sedan stråtröfvere understått sig att komma dit och föra sina mätresser med sig — svarade Giraud, i det han rusade på sin motståndare.

Men i samma ögonblick for ett kallt stål genom hans bröst och bågskytten sjönk blödande ned. Chamäleon hade med vanligt mästerskap utfört sitt arbete.

Utrop af förskräckelse och raseri skallade från alla sidor, men öfverröstades dock snart af ett häftigt buller utanföre.

Musiken hade tystnat. De skrämda gästerna stodo och lyssnade, utan att hvarken kunna röra sig eller andas.

— La Chenayes band!... Rotvälskarne! — skrek helt plötsligt en genomträngande röst och Richard, i sin uniform som sergent vid gend'armerna, instörtade i salen, som nu blef en skådeplats för den obeskrifligaste förvirring. — Tjutande af ångest flydde fruar och flickor, som redan trodde sig vara i banditernas våld, i sina manliga anhörigas skyddande armar, medan deras praktfulla dräkter sönderrefvos i trängseln, så att golfvet öfverhöljdes af prydnader och nipper.

— La Chenaye! La Chenaye! — skallade det både inne och ute, i en öronslitande chorus; och utan att någon människa visste, från hvilken sida faran egentligen nalkades, trängde sig alla i blind rädsla om hvarandra.

Mercurius, Humbert och Chamäleon hade emellertid icke varit sysslolösa. Medan Catharina smög sig in i det blå rummet hade Mercurius med stark arm upplyftat den halft medvetslösa Diana och Chamäleon störtat sig på Humbert, som låtsade sätta sig till motvärn, men snart blef öfvervunnen.

I ett nu hade alla dessa fem, Catharina,

Mercurius, Diana, Chamäleon och Humbert, försvunnit i det blå rummet, hvars tunga flygeldörrar slöto sig efter dem.

Hvem hade väl nu kunnat misstänka grefve de Bernac? — Alla, som stodo nog nära, hade sett huru Diana d'Aumont blifvit bortförd af en obekant, mythologisk person, samt huru grefve de Bernac, öfvermannad i det han sökte försvara henne, äfven blifvit offer för ett djefvulskt försåt.

Under tiden hade den manliga delen af sällskapet, med en själsnärvaro och dristighet, som blott en tid sådan som denna kunde förläna, församlat alla damerna midt i salen och skyndsamt organiserat ett ändamålsenligt försvar.

Dock — hvad förmådde väl de eleganta sidendrägterna och de fina galanterivärjorna mot de väl beväpnade näfvarne af den omenskliga horden, som man i hvarje ögonblick fruktade att få se komma inrusande?

Herr d'Aumont, som trodde sin fru och sin dotter vara välbehållna under herrarnes beskydd, rusade sin arbetspligt likmätigt, emot den inträdande Richard och ropade på polismanskapet.

— Folket är dernere, nådig herre! — svarade förrädaren underdånigt; — men jag har måst sända större delen deraf till Hôtell Soissons, i hvars närhet en stor eldsvåda har utbrutit.

Såsom vi redan veta, så hörde den i det gamla huset på Badaregatan utbrutna eldsvådan med till Renauds väl anlagda plan, för att gifva sin bundsförvandt vid polisvakten en förevändning till aflägsnandet af sitt folk. Således återstodo deraf knappast tjugo man till hotellets försvar under den påträngande faran, och den hufvudlösa hopens buller och skrik derutanföre ökade ohyggligheten af det hela.

Baron de Grandair och hans vänner omringade polis-öfverdomaren, anande, lika litet som han, Dianas och grefve de Bernacs försvinnande. Girauds mord, som gifvit första signalen till den allmänna förskräckelsen, hade så mycket snarare råkat i glömska, som ingen i hela samlungen kände honom.

Nu fastades den allmänna uppmärksamheten på fru d'Aumont, som, i dödsångest ropade efter den i trängseln undan hennes ögon försvunna Diana, hade lyckats arbeta sig fram till sin man och af honom fått höra endast en genfråga efter det kära barnet. Den förtviflade modrens gråt och skrik bortdög i den gränslösa förvirringen rundt omkring och i det döfvande hvimlet af de åtta hundra balgästerna, af hvilka en och hvar ropade på sina anhöriga, för att i farans ögonblick vara dem nära.

— Hvar lemnade er dotter er, nådiga fru? — frågade hastigt Marcus de Grandair.

— Der stod hon, bredvid grefve de Bernac — svarade fru d'Aumont snyftande.

— Bernac?... O, då är hon förlorad! — ropade den unge mannen.

— Förlorad!... Min dotter förlorad! — upprepade med stel blick den arma modren.

— La Chenaye! La Chenaye! — skreks der-

utanföre med förnyad kraft, och tumultet i de yttre rummen ökades.

Adelsmännen uppstälde sig i slagordning.

— Rotvälskarne! skrek lakejsvärmen, som lik ett hetsadt villebråd kom inrusande i salen.

Men plötsligt vek den böljande mängden undan för en påtryckning från sidan, och i danssalen kom instörtande en man, hvars snöhvita munkdräkt bildade en kontrast mot de mångbrokiga maskeradkostymerna.

Denne man var d'Helmont.

— Varen icke rädda, mitt herskap! — ropade han med klingande, allt buller öfverljudande röst. — Det är under mitt befäl, som rotvälskarne hafva omringat hotellet här, men icke alls i någon fiendtlig afsigt, det svar jag heligt. De äro här för att tjena konung och lagen, men icke af lystnad efter rof och mord. De vilja, tvärtom, vara mig behjelpiga att fånga en röfvare och mördare.

— Hvem är ni och hvem söker ni? — frågade prefekten, afbrytande alla de närvarandes om bestörtning vittnande tystnad.

— Jag heter d'Helmont, herr prefekt, och den, som jag förföljer, är La Chenaye.

— La Chenaye! — upprepade d'Helmont med ännu starkare stämna. — Han och hans handlangare äro här, blandade bland sällskapet, under skydd af mask och förklädnad.

— La Chenaye här? — ropade alla i den djupaste bestörtning.

— Och den ende, som skulle kunna leda oss på spåret efter honom — fortfor d'Helmont — det är den, som ni kallen för grefve de Bernac.

— Grefve de Bernac — upprepade Grandair.

— Grefve de Bernac är här.

— Så må han stiga fram! — ropade d'Helmont.

— Grefve de Bernac blef, midtför mina ögon bortsläpad — sade hertigen af Guise — och det just i samma ögonblick, som det ursinniga skriket utanföre började.

— Bortsläpad!... Han! — ropade d'Helmont i vredesmod. — Ni menar, att han har flytt. — Så veten då, mina herrar, att den mannen, som ni hedren med er vänskap och som ni ansågen för en högvälboren grefve, han har bedragit er allesammans. — Denne man är kapten La Chenaye.

— Men, mitt barn!... Min dotter!... Min Diana! — öfverröstade fru d'Aumonts jemner de sammanstämmande bestörtningstropen.

— Äfven hon är bortförd — intygade herr de la Guiche. — Baronessan Catharina och fröken d'Aumont såg jag samtidigt försvinna. De bortfördes af en mask, klädd som Mercurius, och en annan, just densamme, som stack ihjel denne olycklige.

De Guise visade härvid på stadssoldatens blodiga och liflösa kropp.

— Giraud! — utropade d'Helmont, i det han lutade sig ned öfver den fallne, som han kände igen vid första ögonkastet.

— Men, — anmärkte La Guiche, jag har

med egna ögon sett grefve de Bernac med våld bortsläpas ur denna salong af banditen.

— Och vi äfven! — skreko ett tjog röster.

Denne man har åledes orätt, då han anklagar grefven.

— Nåja — inföll d'Helmont — vi skola snart få veta sanningen. Hvarthän flydde de, som förde bort fröken Diana?

— In i denna salong — svarade flere.

— Låt oss förfölja dem.

— Dörren är tilläst! — utropade några ädlingar, som skyndat mot blåa salongen.

— För fan, spräng upp den då!

— Min dotter! Min dotter! — klagade fru d'Aumont i yttersta förtviflan.

— Jag skall återföra henne till er, min fru — ropade Marcus beslutsamt och rusade mot den väl igenstängda dörren, som dock motstod hans och de öfrigas bemödanden.

— Förgäfves! — sade prefekten dystert. — Don Pedro säger mig just nu, att de der rummen hafva utgång åt trädgården. De uslingarne hafva lätt kunnat undkomma åt den sidan.

— Frukten icke för det! — ropade d'Helmont lifligt. — Både hotellet och trädgården äro omringade. En man, för hvilken jag går i borgen bevakar med underhofvets barn alla utgångar. — Ingen kan undkomma och vi få väl se, om vi icke återfinna grefve de Bernac, tillika med kapten La Chenaye.

XXXVI.

Försvaret.

Mercurii och Camäleons första omsorg, sodan de väl kommit in i blåa salongen med Humbert, Diana och Catharina, hade varit att tillsluta de massiva dörrarne, som de båda bröderna så omsorgsfullt undersökt några timmar förut.

Humbert hade gripit tag i ett stort skåp, som stod uppställt mot ena muren, och placerat det framför dörrarne.

Mercurius hade i hast kastat upp en riktig barrikad af bänkar, stolar och fåtöljer, som skulle skydda ingången.

Det enda fönster, hvaraf salongen upplystes, vette åt trädgården, och då detta rum låg i andra våningen, så behöfde man ej befara någon öfverrumpling från detta håll.

Dessa förberedelser till försvar hade gjorts med sådan snabbhet, att det första larmet, som förorsakats genom den för tidigt utspridda under rättelsen om La Chenayes och hans fruktade bands ankomst, ännu rädde, då de slutat.

Camäleon hade lagt den genom öfverraskning, rörelse och fruktan halft medvetlösa Diana på en stol i midten af rummet.

Catharina, som, förhärdad i brottet, icke eg-

nade någon tanke åt den man, som dödats för hennes fötter några minuter förut utaf en af hennes folk, åt den man, hvars passionerade kärlek och olyckliga lif hon kände, hade kallt närmat sig Diana, ryckt af henne masken och uppmärksamt betraktat henne.

— Hon är icke så vacker som jag!

Detta var resultatet af baronessans granskning och en suck af belåtenhet undslapp hennes läppar.

Den tillfredsställda nyfikenheten och egenkärleken lemnade nu rum för en viss känsla af medlidande: hon tog fram en flaska och lät Diana andas derur.

De häftiga skriken i salongerna och ropen ute på gatan trängde med ett verkligen döfvande buller in i det lilla rummet.

Diana hade återkommit till sig själf.

— Henrik! Henrik! — utropade hon, i det hon reste sig upp, och skyndade bort till Humbert. Henrik! jag besvär er derom! för mig tillbaka till min mor!

— Diana! tänk ej derpå! vi måste fly! — sade banditen och fattade hennes händer.

— Min mor! min mor! — klagade det arma barnet.

— Diana! Tyst! — inföll grefve de Bernac och lyfte upp henne på sina armar.

Den unga flickan slet sig med våld lös.

— Min mor! jag vill se min mor! — sade hon.

— För djefvulen, tvinga henne då att tiga! — inföll Mercurius med rå ton.

Diana ryggade, stum af fasa tillbaka vid denna grofhet.

— Catharina! Nyckeln till denna dörr! — fortfor Mercurius och pekade på den lilla löndörren, genom hvilken Renaud aflägsnat sig.

— Denna nyckel? — upprepade Catharina.

— Ja! gif hit fort! för alla helvetets andar, skynda!

— Den har jag icke! — utropade baronessan.

— Har du icke... har du icke denna nyckel.

— Nej — säger jag.

— Hvem har den då? — frågade banditen och beledsagade dessa ord med en hisklig förbannelse.

— Renaud har tagit den.

— Han har således tagit den med sig?

— Förmodligen.

— Må alla helgon vara fördömda!

— Min Gud!... — stammade Diana — med hvilka är jag då tillsammans?

Humbert hörde henne icke. Han och Camaleon sökte med våld bryta upp låset till löndörren.

— Min mor! min far! hjälp! hit! hjälp! — skrek Diana, nästan vansinnig af förskräckelse.

Den arma flickan insåg ännu icke hela den förfärande verkligheten i den olycka, som drabbat henne, men de, som omgäfvade henne, injade hos henne djup bafvan.

— Tyst då! — hotade Mercurius.

— Hjälp! hjälp! — fortfor Diana.

— Vill du tiga?

— Lägg kaffe i munnen på henne! — sade Humbert lugnt.

Mercurius hade gripit tag i Diana och satte sin hand för hennes mun.

Catharina räckte honom kallt sin näsduk.

Bullret, oväsendet derute upphörde icke.

Det var i detta ögonblick d'Helmont inträdde i första salen.

Diana kämpade med ett raseri, som fördubblade hennes krafter, mot de starka händer, som ville qväfva henne.

Catharina kom Mercurius till hjälp och medan denna höll den unga flickan, band banditen, älskaren, fast kaffet.

Diana var förkrossad, utmattad, utan förmåga att andas, och föll som en späd blomma, bruten genom en jättelik eks fall öfver henne.

Mercurius snarare kastade än lade henne ned på stolen.

— Seså — sade han — nu skall hon nog lemna oss i ro.

Derpå vände han sig mot Humbert och tillade:

— Nå?

— Det är omöjligt att bryta upp låset. Den skurken, som gjort det, har ej stulit sina penningar! — svarade Humbert.

— Då spränga vi dörren!

— Omöjligt, hon är jernbeslagen.

— Fan regera! vi äro således fångade här som råttor i en fälla?

— Men Renaud, som icke kommer! — anmärkte Catharina.

— Jag hörde likväl signalen.

— Ropen voro mycket tydliga! — sade den unga qvinnan.

— Tjufvarne angripa hotellet!

— Men Renaud?

— Renaud? — upprepade Humbert. Hvad gör han? Hvarför lemna han oss här?

— Tst! — inföll Catharina hastigt. Hör!

De båda männen tystnade.

Ropen i salongen hade upphört.

— Hvad vill detta säga? — mumlade Humbert, orolig öfver den plötsliga tystnaden.

Med en ungdatts vighet och skicklighet klättrade han upp på den af stolar, bord, taburetter och skåp bildade barrikaden.

Han lade örat till dörren och lyssnade.

Man hörde tydligt ljudet från en stark stämma, som talade i salongen näst derintill.

Hastigt vacklade Humbert och var nära att falla, derpå öfverdrogs hans panna af en förfärande blekhet.

(Mercurius och Humbert hade behållit sina masker för Camaleons skull).

Forts.